

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

[Præfatio.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

D. IOANNIS IVSTI LANPERGII CARTHVSIA-

NI IN PASSIONIS DOMINI NOSTRI
IESV CHRISTI MONOTESSERON,

iuxta quatuor Euangelistarum & histo-
ria fidem Elucidationem.

PRAEFATIO.

COMMENDAT charitatem suam in no-
bis Deus: quoniam cum adhuc inimici
essemus, reconciliati sumus Deo
per mortem filii eius. *Ad Romanos*
quinto.

Diligere
quid sit.

Charissimi fratres, nihil adeo humanum est cordi genuinum ac naturale, quam diligentem se diligere. Quis autem est diligere, nisi ei quem diligis, bene velle, bene fauere, bene facere? Cum igitur omnipotens fidelissimusque pater ac Deus noster, excellentissima nos charitate perinde ac filios diligere multo iam ante suum erga nos amorem beneficijs tam varis quam multis commostrarat, quibus ad sui nos traheret amorem (quamuis non plus amore, quam operibus egeat nostris) occasionem querens iuste nobis ac magis benefaciendi, utpote se amantibus, sibi fidelibus atque amicis. (Simul enim omnia non minus iuste quam misericorditer agit) nos vero peccatis circumdatis, hostiumque nostrorum iugo captiui, caeci ac frigidi, nihilo plus charitatem quam beneficia eius attenderimus: voluit tandem deo nos beneficio excitare, quod tam foret immensum, quam ingenti charitate plenum: vndeque dilectio eius erga nos non modo cognoscenda, sed videnda tangendaque etiam nobis praebere. Hoc est autem beneficium illud, haec est charitas illa de qua dicit apostolus Dominus Iesus: Sic Deus dilexit mundum, ut vnigenitum

Amor Dei
immensus
erga nos
quibus ex
inde ag-
noscentur.
Ioan. 3.

suum daret: vt omnis qui credit in illum non pereat, sed habeat vitam æternam. *Et Paulus:* Propter nimiam charitatem suam, qua dilexit nos Deus, misit filium suum.

Ephesi. 8.
Roma. 8.

Et idem alio loco. Deus proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum. *De filio quoque Esaias,* Dedit, inquit, in mortem animam suam, & cum sceleratis reputatus est, & ipse peccata multorum tulit, & pro transgressoribus rogauit. *In adducto etiam themate Apostolus,*

Esaias 55.

Commendat, inquit, charitatem suam in nobis Deus, quoniam cum adhuc essemus inimici eius reconciliati sumus Deo per mortem filii eius. *Adeo dilexit,* vt cum inimici essemus, nos diligeret, nobisque beneficium immensum impertiretur. *Inimicus eras o homo,* quando te prior ipse Deus amauit. *Non est vt dicas,* propterea, vel ob hanc rem me dilexit. *Inimicus eras, non noueras Deum, non amabas, & dilexit te.* *Si modò tu amas illum, ideo amas,* quia prior amauit te non amantem.

Roma. 5.

Gratuitum itaque est beneficium caritatis diuinæ, quia gratis amat: prior amat, & se non amantes, hoc est, adhuc inimicos, adhuc rebelles, adhuc peccatis obnoxios, amat. Vide autem quam charitatem tibi exhibuit. Vide & expende amoris magnitudinem, qua tibi pereunti subuenit. In carcere eras, damnatus ad mortem, iam iamque interimendus: misit Deus filium suum, peccata tua imposuit humero eius: filiusque quo te à morte liberaret, prope rans vltro se obtulit pro te in mortem. Dolebat pater si puniret, quia castigatione leui peccata tua haud poterant expiari, damnare autem omnino recusabat: & tamen quò parceret, quò saluaret, iustitiæ quam non potuit deserere, locus nullus erat. Dolebat igitur o vilis homuncio pro te Deus, quia te amabat, adeoque dolebat, a deo te perdere sicut merueras, horrebat, vt filium pro te suum in mortem daret. Dolebat inquam si te perderet. Quare dolebat? quia te amabat, quia te seruare cupiebat. Atque ideo quod

Beneficium
Dei gratui-
tum quod
sit.

Charitas
Deus homi-
nibus exhi-
bita quanta.

H h

seruus

seruus nequam, hoc est, quod tu, commerueras, puniuit in suo filio. De hac Dei charitate, filijq. Dei passione, quia loqui vobis creui, in memoriam Dominicæ Passionis diuinæque charitatis legamus pro gratia nobis cœlitus præstanda, vnam orationem dominicam cum salutatione angelica, dicentes: Pater noster Aue Maria.

Roma. 5.

Charitatis diuinæ magnitudinem insinuauit.

Commendat charitatem suam in nobis Deus, quoniam cum adhuc. &c. Multa in his verbis latent, quæ diuinæ charitatis nobis magnitudinem insinuant. Primò enim dilexerit nos Deus dicitur. Deinde dilexisse refertur nos inimicos, et sua dilectione indignos. Tertio, ideò dilexisse, ut nos sibi cupere reconciliari, licet æquè sit ipse felix & beatus, siue nos amici, siue illi inimici. Illi enim nihil accedit, si nos simus amici, hoc dubium nec oberit, etiam si inimici fuerimus. Nobis est bonum malumve, esse amicos aut inimicos Dei. Cupiebat tamen nos reconciliari, tantum nos faciens, idque non ob aliud, nisi quia nō mabat. Idcirco enim se cupiebat redamari, quo magis nobis quam amicis beneficeret. De hoc studio reconciliationis nō loquitur Paulus: Legatione fungimur tanquam Deo hortante per nos. Obsecramus pro Christo, reconciliamini Deo. Heu charissimi, nos debueramus solitudinem, et tantum, operam, supplicationemq. & quicquid excitaripotest in vobis humiliationis, impendere ad reconciliandum nobis Deum, quando Deus ipse querit nos prior, num segnes erimus & cordes? Videtis ne quanto studio principis alicuius sibi gratiam procurant aulici, quam exultant si se diligi à duce, si principem habere gratiam aduertunt? Numquid exultandum non est, si audimus quod Deus prior dilexit nos, haud dubium quos diliget in finem vsque dilecturus? Quarto, cum in sua esset potestas quocumque vellet modo nos redimere, sibiq. reconciliare, hoc factus est, qui iustitiæ iuxta ac misericordiæ suæ potissimum

2. Cor. 4.

1. Ioan. 4.

grueret, & suae erga nos dilectionis magnitudinem manifestius exprimeret, puta per mortem filij sui. Quod ut plenius intelligatur sciendum, Deum, qui in seipso solus bonus, solus beatus, solus perfectus, solus est dives, nulliusq; egens, quò suam communicaret beatitudinem, atque se totum ipsum quod est, fruendum daret, creasse hominem, posuisseq; in paradysum voluptatis. Cui vnum duntaxat praeceptum dedit: quod ubi seruaret, beatus ipse cum omnibus qui ex se erant nascituri, fieret. Fuit autem hoc praeceptum, ne comederet de ligno scientiae boni & mali. Verum quia mox inobediens praecepti transgressione factus est, hunc Deus iratus de paradiso expulit: & ipsum vniuersumq; semen eius, mortis damnatione perculit: adeò ut neque ipse, neque aliquis de eius semine esset futurus qui videret Deum, aut ad illam ad quam creatus fuerat beatitudinem ingrederetur, nisi in hac natura quae peccauerat, veniret quis pro illo peccato satisfaciens, humanamque naturam sibi hoc est, Deo reconcilians. Ceterum quia nemo erat, qui posset satisfacere pro hoc peccato: primum si quidem, quia peccatum eum offenderat, contempseratq; qui infinita est virtutis, infinita maiestatis, bonitatisque immensae: ideò sicut is qui erat offensus, immensus est & infinitus, ita culpa quae illi offenderat, infinita erat, atque ideò nisi infinita satisfactione, hoc est, ea poenitentia quae infinitam haberet satisfaciendi virtutem, peccatum haud poterat expiari. Quae autem est iam creatura, quae infinita virtutis queat opus operari? profectò nulla. Ipsa igitur cum sit finita, ut omnes sunt, nequaquam ad infinitum se potest opus extendere: neque quod infinita sit virtutis, quid operari. Hac itaque ratione nulla creatura potuit satisfacere. Adhuc, quia in Adam omne quoque semen eius peccauerat, & omnes erant homines sub delicto, quis pro omnibus, quandoquidem nemo pro seipso poterat satisfacere? Neesse enim erat, eum qui pro alijs esset satisfactor, immunem esse à delicto. Hac ratione iterum

Hominem
cur Deus
creauerit.

Gene 1.

Gene 3.

Pro peccato
originali
cur nulla
pura creatu-
ra potuerit
satisfacere.

Ephesi. 2.

Iob. 15.

Naturam
humanam
quis solus
reconciliare
potuerit.

nemo hominum potuit satisfacere, quia nemo mori
à delicto. Erat autem nihilominus necessarium, fore hominem
qui satisfaceret, ut in eadem natura quæ peccauerat Deus re-
conciliaretur. Homo fuit qui peccauerat, hominem quoque esse
peccatum abolere, necesse erat. Conficitur itaque inde, neminem
posse satisfacere, nisi & homo esset & Deus: homo, ut em-
phoret naturæ quæ deliquerat, hoc est, cuius fuerat his qui primo
deliquerat, puta homo qui debebat: Deus verò, ut esset qui sa-
tisfacere posset, quando quidem homo (quod dixi) cuius virtus la-
te certo mensuram accipit, infinitum nihil potest operari. At
ideo qui satisfactionem hanc, naturam humanam reconcilia-
rus faceret, ut homo esset qui deberet, & Deus esset qui pos-
satisfacere, necesse erat. Vnum igitur hoc remedium exspecta-
batur, ut veniret homo Deus, seu Deus homo, qui nos redimeret
nosque reconciliaret. Transierunt itaque plus quinque milia
anni, quibus vniuerso ferme orbi diabolus dominabatur: pauci
exceptis, qui iusti & sancti, huius euadebant manus: ut pote
per sacrificia & mandatorum diuinorum obseruantiam, Dei am-
constituti sunt, non tamen adeo, ut cælorum possent ingredi regna.
Hoc enim neque sibi, neque alijs poterant impetrare, irconcilia-
ta adhuc natura humana. Hi itaque ad limbum, quem Do-
minus Abrahamæ sinum appellat, recepti sunt omnes: reliqui vero
non crediderunt Deo, descenderunt in infernum. Itaque Deus
humani generis calamitatem videns, atque eidem compatien-
sissimus, misit Filium suum, qui homo fieret manens Deus, utranque
suans naturam: hoc est, & diuinam & humanam, ut ex altera
esset qui posset, ex altera qui deberet, satisfacere. Verbum igitur
Dei in uterum descendit Virginis, & caro factum est: ut natu-
ram haberet passibilem, qua satisfaceret pro nobis. Hinc iam
de homo, quanti fecerit te Deus, cum inimicus adhuc esses, &
propter Adæ peccatum, quod originale didicimus: quam prop-
ter

Lucæ 16.

Iean. 1.

tua peccata, fortasse etiam innumera, quibus alioqui aeterna tibi supplicia comparaueras. Venit ipse ad te factus homo, ut vulneraretur propter peccata tua, attereretur propter scelera tua: ipse caderetur, ut te eius liuores sanarent, daret in mortem animam suam, ut tu vitam obtineres aeternam. Verum dicit fortasse aliquis: Quomodo pro meis peccatis passus est Christus, quomodo pro illis vulneratus aut mortuus, qui nondum eram? Respondeo, apud Deum neque praeteritum esse, neque futurum, omnia enim ei coram assunt tanquam praesentia. Ipse vidit nos, omniaque opera nostra ab aeterno. Praesciuit morbum & aegritudinem nostram, & quomodo pharmacopola, praedordinauit non solum praesentibus nobis, sed futuris etiam, atque ijs, qui usque in finem mundi post nos sunt nascituri, remedia sanitatum. Hoc remedium, hanc medicinam parauit nobis piissimus Iesus, Dominus & Saluator uoster Christus per suam passionem, cuius virtus nobis in baptismo praecipue, deinde etiam in Sacramento confessionis applicatur. Fuit autem modus hic congruentissimus nostrae reconciliationis & redemptionis nostrae, quam Dei Filius propter nos homo factus, in passione, & sanguinis sui effusione nobis operatus est. Nam virtutes ibi elucet omnes, potissime autem Dei charitas erga nos. Quomodo enim non discimus iustitiam Dei, quomodo non expauescimus eius aequitatem, qui antequam peccatum dimitteret impunitum, tradidit in mortem Filium suum, ut iustitiae satisfaceret suae? Porro eius misericordia quomodo hic non enitet, qui homini adeo est clemens, ut peccata nostra super Filio suo unigenito puniret, ut nos a damnatione per eius mortem liberaret? nempe Filium suum propter nos affligens, nobisq; parcens? Reliquae virtutes, humilitas, patientia, obedientia, mititas & huiusmodi aliae, in passione Christi satis erunt manifestae.

Esaia 53.

Passus quomodo Christus fuerit pro peccatis omnium.

Redemptionis humanae modus ut fuerit congruentissimus.